gørelse fra Domstolen — senere viser sig at være i strid med den fælles toldtarif.

Den udførende medlemsstat er imidlertid ikke beføjet til at udbetale erhvervsvirksomheder forskellen mellem det monetære udligningsbeløb ved udførsel, der svarer til den pågældende medlemsstats tarifering, og det mindre monetære udligningsbeløb ved udførsel, der svarer til den tarifering ved indførsel, der anvendes af den indførende medlemsstat.

I sag 196/80

angående en anmodning, som Irlands High Court i medfør af EØF-traktatens artikel 177 har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag

ANGLO-IRISH MEAT COMPANY LIMITED, Dublin,

mod

LANDBRUGSMINISTERIET, Dublin,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af pos. 02.01 A II a) 2 bb og pos. 02.01 A II a) 4 aa i den fælles toldtarif i de respektive affattelser af tariffen, som var i kraft i perioden 20. marts 1978 — 28. april 1979, samt af artikel 10 a og artikel 11, stk. 2, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1380/75 af 29. maj 1975 (EFT L 139, s. 37),

har

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af afdelingsformanden T. Koopmans, dommerne A. O'Keeffe og G. Bosco,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn
justitssekretær: J. A. Pompe, assisterende justitssekretær

afsagt følgende

DOM

Sagsfremstilling

I — Faktiske omstændigheder og skriftveksling

Selskabet Anglo-Irish Meat Company Limited (herefter benævnt Anglo-Irish Meat) eksporterede i perioden 20. marts 1978 — 28. april 1979 oksekød fra Irland til Det forenede Kongerige. Der blev i denne periode opkrævet monetære udligningsbeløb ved eksport af oksekød fra Irland og ydet monetære udligningsbeløb, men på grundlag af en højere sats, ved import af oksekød til Det forenede Kongerige. I samme periode blev de monetære udligningsbeløb, der gjaldt ved import til Det forenede Kongerige af varer fra Irland, efter aftale med Det forenede Kongerige udbetalt direkte af de irske myndigheder i henhold til artikel 2 a i Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971 (EFT 1971 I, s. 231) som ændret ved Rådets forordning nr. 1112/73 af 30. april 1973 (EFT L 114, s. 4).

Sagsøgerens eksport bestod af kølede, adskilte okseforfjerdinger, hvis atlashvirvel var fjernet; atlashvirvlen er en lille knogle, som vejer ca. 500 g og findes i dyrets hals. De pågældende kødpartier blev angivet over for de irske myndigheder, som accepterede angivelsen som »ikke udbenet« oksekød henhørende under pos. 02.01 A II a) 4 aa.

Ved importen til Det forenede Kongerige blev kødet derimod tariferet som »forfjerdinger« henhørende under pos. 02.01 A II a) 2 bb. De britiske toldmyndigheder fandt, at varen svarede til definitionen i de supplerende bestemmelser 1 A d) og e) til kapitel 2 i den fælles toldtarif, hvorefter udtrykket »forfjerdinger, sammenhængende (adskilte)« betyder »forkroppen (den forreste del af den halve krop) med samtlige knogler, begge bove og halsen, med mindst 4 og højst 10 ribbenspar (ribben) (de første 4 hele, resten eventuelt, delvis afskårne), med eller uden slag«.

Da de monetære udligningsbeløb for forfjerdinger i den pågældende periode var lavere end for ikke udbenet kød, som normalt antages at have en højere handelsværdi, udbetalte de irske myndigheder følgelig sagsøgeren et beløb i monetære udligningsbeløb ved import af den pågældende vare til Det forenede Kongerige, som var 442 069 UKL lavere end det beløb, som sagsøgeren ville have modtaget, hvis de britiske myndigheder havde anvendt samme tarifering som de irske myndigheder.

Sagsøgeren anlagde derfor sag ved High Court, Dublin, med påstand om betaling af 442 069 UKL under henvisning til, at varen korrekt skulle tariferes som ikke udbenet oksekød, og at det irske inter-

ventionsorgan skulle anvende denne tarifering frem for den af de britiske myndigheder foretagne.

De britiske toldmyndigheder havde i mellemtiden anmodet Kommissionen for De europæiske Fællesskaber om en fortolkning af de supplerende bestemmelser 1 A d) og e) til kapitel 2 i den fælles toldtarif vedrørende definitionen af henholdsvis forfjerdinger og adskilte forfjerdinger.

Selv om Kommissionens tjenestegrene var af den opfattelse, at fjernelsen af atlashvirvlen ikke havde nogen handelsmæssig betydning og udelukkende blev foretaget for at opnå udbetaling af højere monetære udligningsbeløb, hvorfor der ikke var grundlag for en ændret tarifering, fremgik det af en drøftelse i Nomenklaturudvalget for den fælles toldtarif, at der var flertal for en snæver fortolkning af de supplerende bestemmelser.

Under disse omstændigheder udstedte Kommissionen for at hindre enhver mulighed for spekulation først forordning nr. 745/79 af 11. april 1979 (EFT L 95, s. 1), som fastsatte en ny beregningsmetode for de monetære udligningsbeløb, der førte til identiske monetære udligningsbeløb for varer i pos. 02.01 A II a) 2 bb. Den nye beregningsmetode fandt første gang anvendelse i Kommissionens forordning nr. 834/79 af 26. april 1979 (EFT L 107, s. 1), som trådte i kraft den 30. april 1979.

Kommissionen afgjorde senere spørgsmålet om de omtvistede varers tarifering i forordning nr. 936/79 af 11. maj 1979 (EFT L 117, s. 19), hvorefter de skulle tariferes under pos. 02.01 A II a) 4 aa.

Der var derfor fra denne dato ikke længere usikkerhed om de pågældende varers »rigtige« fremtidige tarifering.

Ved kendelse af 31. juli 1980 har High Court udsat sagen og forelagt Domstolen følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

»1. Skal bestemmelserne i De europæiske Fællesskabers fælles toldtarif (som indeholdt i Rådets forordning (EØF) nr. 950/68 med senere ændringer), for så vidt angår perioden mellem den 20. marts 1978 og den 20. april 1979 [1], fortolkes således, at en kølet adskilt okseforfjerding, hvorfra atlashvirvlen er fjernet, skal tariferes under pos. 02.01 A II a) 4 aa og behandles i overensstemmelse hermed ved beregningen af de monetære udligningsbeløb, som opkræves ved eksport eller ydes ved import i samhandelen mellem medlemsstaterne?

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Skal artikel 10 a og artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75 fortolkes således, at bestemmelserne forpligter sagsøgte til at yde sagsøgeren monetære udligningsbeløb efter den sats, som gælder for varer under den nævnte position og ikke efter den sats, som ifølge en meddelelse i henhold til artikel 10 a, stk. 4, er blevet anvendt ved varernes frigivelse til forbrug efter indførsel til den medlemsstat, hvor bestemmelsesstedet er beliggende?

3. Såfremt et af de foregående spørgsmål besvares benægtende: Skal de nævnte bestemmelser i forordning

1 — Det fremgår af sagens akter, at den anden dato i virkeligheden er den 28. april 1979.

nr. 1380/75 fortolkes således, at de forpligter sagsøgte til at tilbagebetale sagsøgeren de overskydende monetære udligningsbeløb, som er opkrævet ved eksport af de nævnte varer fra Irland under anvendelse af pos. 02.01 A II a) aa?«

Forelæggelseskendelsen er registreret på Domstolens justitskontor den 6. oktober 1980.

I henhold til artikel 20 i protokollen vedrørende statutten for EØF-Domstolen er der indgivet skriftlige indlæg af Anglo-Irish Meat Company Limited ved Senior Counsel J. D. Cooke, bistået af advokaterne Hussey og O'Higgins, Dublin, af Landbrugsministeriet ved Chief State Solicitor L. Dockery, som befuldmægtiget, bistået af H. J. O'Flaherty og E. Fitzsimons, Senior Counsels, af Det forenede Kongerige ved R. D. Munrow, Treasury Solicitor's Office, som befuldmægtiget, og af Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved M. R. Wainwright, den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

Domstolen har imidlertid opfordret parterne i hovedsagen og Kommissionen til inden den 1. maj 1981 at besvare en række spørgsmål.

Ved kendelse af 25. marts 1981 har Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 95, stk. 1 og 2, desuden besluttet at henvise sagen til første afdeling.

II — Skriftlige indlæg for Domstolen

Det første spørgsmål

Alle de i sagen deltagende, som har indgivet skriftlige indlæg, er enige om, at den af Kommissionen i forordning nr. 936/79 af 11. maj 1979 fastsatte tarifering i overensstemmelse med Domstolens praksis ikke har tilbagevirkende gyldighed, men at den eventuelt kan anvendes som fortolkningselement ved fastsættelsen af den rigtige tarifering inden forordningens udstedelse.

Anglo-Irish Meat mener, at den rigtige tarifering af en okseforfjerding, hvis atlashvirvel er blevet fjernet, altid har været under pos. 02.01 A II a) 4 aa (»ikke udbenet«).

Der er således ingen tvivl om, at atlashvirvlen er en knogle. Pos. 02.01 A II a) 2 bb (»forfjerdinger«) omfatter imidlertid kun udskæringer med »samtlige knogler«. Følgelig kan et stykke oksekød, hvis atlashvirvel er blevet fjernet, ikke henhøre under denne position.

Der er ikke hold i det britiske toldvæsens opfattelse, hvorefter udtrykket »samtlige knogler« udelukkende omfatter »ribben«. Hvis de supplerende bestemmelser 1 A d) og e) til kapitel 2 i den fælles toldtarif henviste til ribbenene, ville der have været anvendt et udtryk som »med samtlige ribben, hals ... osv.«. Der er ikke logisk grundlag for at antage, at udtrykket »knoglerne« betyder »ribben«, når det er valgt med fuldt overlæg for at

skelne det fra udtrykket »ribben«, som anvendes senere i samme sætning.

Rigtigheden af de irske myndigheders tarifering er desuden støttet af Nomenklaturudvalgets senere fremsatte bindende udtalelse og af Kommissionens forordning nr. 936/79.

Den irske landbrugsminister er ligeledes af den opfattelse, at udtrykket »samtlige knogler«, som indgår i definitionen af adskilte forfjerdinger i de omhandlede supplerende bestemmelser, må betyde samtlige knogler, herunder atlashvirvlen i sådanne adskilte forfjerdinger.

Det forenede Kongerige anfører, at fjernelsen af en lille knogle i halsen, benævnt atlashvirvlen, ikke kan ændre de væsentlige kendetegn ved en okseforfjerding.

De supplerende bestemmelser 1 A d) og e) udelukker ikke nødvendigvis det tilfælde, hvor en lille knogle i halsen er blevet fjernet. Hvis dette havde været hensigten, ville bestemmelsen snarere have været indledt med følgende ord:

»Den forreste del af den halve krop med bov, hals og samtlige knogler, med . . .«

Bestemmelsens formulering er mildest talt uklar.

Det skal bemærkes, at fjernelsen af atlashvirvlen på ingen måde ændrede varens karakter, som fortsat blev handlet som forfjerding, men udelukkende indebar, at der blev udbetalt højere monetære udligningsbeløb som følge af den anden tarifering.

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber gør gældende, at der ifølge en ordret fortolkning af ordlyden af den supplerende bestemmelse må drages den slutning, at fjernelsen af en lille knogle i halsen alene er tilstrækkelig til, at et stykke kød ikke kan tariferes i positionen »forfjerdinger«.

De af de britiske myndigheder fremførte betragtninger til støtte for deres fortolkning kan ifølge Kommissionen ikke lægges til grund.

Anbringendet, hvorefter udtrykket »samtlige knogler« omfatter det krævede antal ribben og ikke knoglerne i halsen, er i strid med ordlyden af anden halvdel af bestemmelsen, som fastsætter det antal ribben, som kødet skal indeholde, og som ville være uden mening, hvis udtrykket »samtlige knogler« ligeledes måtte antages at omfatte ribbenene.

Anbringendet om, at fjernelsen af atlashvirvlen ikke havde nogen handelsmæssig betydning og i virkeligheden kun skete, for at eksportøren kunne få udbetalt højere monetære udligningsbeløb, fortjener uden tvivl at blive taget i betragtning, men da anbringendet er af økonomisk karakter, er det irrelevant med hensyn til det rent fortolkningsmæssige spørgsmål.

Kommissionen behandler derefter anden del af det første spørgsmål, hvori den nationale ret spørger, om pos. 02.01 A II a) 4 aa skal danne grundlag for beregningen af de monetære udligningsbeløb, som opkræves ved eksport eller ydes ved import.

Kommissionen anfører, at der ikke er nogen tvivl om, at tariferingen skal være den samme ved opkrævningen af told som ved anvendelsen af de monetære udligningsbeløb, medmindre der udtrykkeligt er bestemt noget andet, men at dette princip ikke nødvendigvis gælder, når det drejer sig om monetære udligningsbeløb, som ydes ved import.

Ifølge Domstolens praksis om eksportrestitutioner kan medlemsstaterne under visse forudsætninger begrænse ydelsen af EF-støtte, f.eks. når der er konstateret omgåelser eller misbrug, selv om de formelle betingelser for støtte er opfyldt. Ifølge Kommissionen kan medlemsstaternes myndigheder tilsvarende under hensyn til de monetære udligningsbeløbs neutralitet begrænse ydelsen heraf i tilfælde af omgåelse eller misbrug, hvor der er risiko for fordrejning af samhandelen.

Kommissionen anfører desuden, at der ifølge artikel 12, stk. 2, i forordning nr. 1380/75 ikke ydes monetære udligningsbeløb for produkter, som ikke er af »sund og sædvanlig handelskvalitet«. Selv om der ikke er anført noget anbringende herom i nærværende sag, viser eksistensen af den omhandlede bestemmelse imidlertid, at der ikke findes noget absolut krav om, at der skal ydes et monetært udligningsbeløb svarende til den relevante position i tariffen. Det er i øvrigt ikke udelukket, at en vare som følge af omgåelser eller misbrug kan være omfattet af ovennævnte bestemmelse.

Kommissionen foreslår derfor, at Domstolen besvarer det første spørgsmål således:

»1) Kølede, adskilte okseforfjerdinger, hvis atlashvirvel er fjernet, henhører under pos. 02.01 A II a) 4 aa i den fælles toldtarif.

2) De afgørende kriterier for tarifering af varer i denne position er med henblik på anvendelsen af monetære udligningsbeløb de samme, som følger af de fortolknings- og gennemførelsesbestemmelser, som gælder for tariffen og tarifnomenklaturen. Det tilkommer imidlertid de kompetente nationale myndigheder at foretage en bedømmelse af de faktiske omstændigheder for at forhindre, at der uberettiget ydes monetære udligningsbeløb, f.eks. som følge af en omgåelse eller misbrug af tariferingsbestemmelserne.«

Det andet spørgsmål

Anglo-Irish Meat anfører, at det ikke i nærværende sag er spørgsmålet, hvorvidt de nationale toldmyndigheder er bundet af én af andre myndigheder foretaget tarifering, men om selve Fællesskabet er bundet af en national myndigheds ensidige og fejlagtige afgørelse.

Ifølge sagsøgeren indebar de britiske toldmyndigheders påtegning af T 5-kontroleksemplarerne ikke en ændring af varernes tarifering, idet påtegningen kun meddelte sagsøgte at tariferingen var omtvistet.

Da sagsøgeren modtog betalingen under protest og med forbehold af sin påberåbte ret til ved indførslen at få udbetalt monetære udligningsbeløb på grundlag af den tarifering, som sagsøgeren altid har anset for rigtig, er opgørelsen i forbindelse med transaktionen udsat, indtil der træffes afgørelse om den korrekte tarifering. Domstolen har fået forelagt netop dette problem til afgørelse. Hvis Domstolen derfor besvarer det første spørgsmål bekræftende, indebærer dette nødvendigvis, at også det andet spørgsmål må besvares bekræftende.

Anglo-Irish Meat understreger, at en eksporterende medlemsstat, som benytter muligheden i artikel 2 a i forordning nr. 974/71, ifølge Domstolens praksis (sag 795/79, Pesch) er bundet af varernes tarifering i en indførende medlemsstat, medmindre den endelige fortolkning er afgjort ved en af de i fællesskabsretten fastsatte fremgangsmåder. Det irske interventionsorgan har imidlertid netop efter at have modtaget sagsøgerens klage anvendt en af disse fremgangsmåder ved at forelægge spørgsmålet om varens tarifering for Nomenklaturudvalget for den fælles toldtarif, som stadfæstede den af sagsøgeren foretagne tarifering.

Det skal bemærkes, at de nationale interventionsorganer altid handler som lokale repræsentanter for EF's regning. Kommissionen anerkendte i sag 137/78, Henningsen, at den anså sig for bundet af sin egen fortolkning »herunder også med hensyn til dens interventioner inden for finansiering af landbrugspolitikken og godtgørelse af monetære udligningsbeløb«. Det som er bindende for den overordnede instans må imidlertid også være bindende for de underordnede instanser. Anglo-Irish Meat er derfor af den opfattelse, at Nomenklaturudvalgets afgørelse, som meddelt i forordning nr. 936/79, var tilstrækkelig til, at sagsøgte kunne foretage udbetaling på grundlag af sagsøgerens klage.

Hvis Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende og det andet spørgsmål benægtende, indebærer det nødvendigvis, at en importør eller en eksportør bliver helt afhængig af medlemsstaternes vilkårlige og eventuelt subjektive tariferingsafgørelser og således, trods orlyden i Pesch-dommen, mangler muligheden for at blive fyldestgjort ved de med henblik herpå i fællesskabsretten fastsatte retsmidler. Denne løsning er klart i strid ikke alene med fællesskabsrettens ånd, men også med det kontradiktoriske princip. Det skøn med hensyn til tariferingen, som således indrømmes toldvæsnet i den indførende medlemsstat, medfører nødvendigvis, at samhandelen med varer henhørende under den fælles landbrugspolitik fordrejes, og fører til usikre forhold for de erhvervsdrivende, som prisgives de nationale toldmyndigheder.

Anglo-Irish Meat anfører videre, at selv om den eksporterende medlemsstats rolle ifølge Domstolens praksis er begrænset til at udbetale de monetære udligningsbeløb, udelukker det ikke, at staten skal udøve opgaven på ansvarlig vis, og at staten, hvis den er i tvivl om rigtigheden af tariferingen eller de faktiske omstændigheder, skal indhente samtlige i denne anledning nødvendige oplysninger. Ifølge artikel 2 a kan den eksporterende medlemsstat i øvrigt betale det beløb, »der skal ydes« af den indførende medlemsstat. Efter Anglo-Irish Meat's opfattelse skal det forstås som det beløb, som skal ydes af den indførende medlemsstat på grundlag af en rigtig fortolkning af fællesskabsretten. Det er absurd at påstå, at den af den indførende medlemsstat fastsatte tarifering er afgørende i enhver sammenhæng. Hvis det forholdt sig således, ville det nemlig indebære, at den eksporterende medlemsstat kunne blive bundet af en klart urigtig tarifering.

Anglo-Irish Meat hævder ikke, at den eksporterende medlemsstat er berettiget

til at sætte sin egen tarifering i stedet for den indførende medlemsstats tarifering. Selskabet anerkender således, at der med hensyn til usikkerhed og misbrug kan rettes de samme indvendinger mod en sådan løsning, som mod den eksporterende medlemsstats forpligtelse til uden undtagelse at anvende den indførende stats tarifering. Selskabet finder imidlertid, at når der — som i den førnævnte sag — opstår en åbenlys uoverensstemmelse, skal den for betalingen ansvarlige medlemsstat i henhold til artikel 2 a i forordning nr. 974/71 indhente alle de oplysninger, som er nødvendige for at løse den pågældende tvist. Hvis dette giver anledning til en fortolkende forordning fra Kommissionen eller en præjudiciel afgørelse fra Domstolen, må den således fastsatte rigtige fortolkning af fællesskabsretten gå forud for en ren ad hoc praksis, som har udviklet sig mellem de nationale myndigheder for at udfylde et hul i fællesskabsretten.

Ifølge Anglo-Irish Meat må der skelnes mellem sag 795/79 og nærværende sag på tre væsentlige punkter.

For det første gik den nationale ret i Pesch-sagen ud fra den antagelse, at »Domstolen endnu ikke har truffet afgørelse om tarifering af en vare i den fælles toldtarif«, mens High Court i nærværende sag først og fremmest har anmodet Domstolen om at træffe afgørelse vedrørende de omtvistede positioner, således at der på grundlag af afgørelsen af dette spørgsmål kan tages stilling til sagsøgerens påstand.

For det andet angik spørgsmålet i nævnte sag kumulerede udligningsbeløb, mens det i nærværende sag drejer sig om monetære udligningsbeløb, som opkræves ved udførsel og ydes ved indførsel. Ifølge sagsøgeren fører en udvidelse af det i Pesch-sagen anvendte princip til også at gælde i nærværende sag nødvendigvis til en fordrejning af samhandelen mellem staterne, et misbrug af mekanismen i den fælles landbrugspolitik og en åbenbar uretfærdig adfærd over for de ifølge denne politik begunstigede.

Endelig var der i Pesch-sagen usikkerhed om tariferingen af den omtvistede vare, hvor den af den udførende stat foretagne tarifering i sidste ende blev anset som korrekt, mens der ikke i nærværende sag er uklarheder, da både varebeskrivelsen og den fælles toldtarif, hvorefter forfjerdinger skal indeholde samtlige knogler, er meget præcise.

Anglo-Irish Meat henviser til, at en af en medlemsstat fastsat særlig tarifering — sådan som Domstolen har bekræftet det i sag 5/78, Milchfutter — ikke nødvendigvis binder en anden medlemsstat. Selskabet finder, at dette princip gælder gensidigt. Hvis de britiske toldmyndigheder ikke var forpligtet til at acceptere den af de irske toldmyndigheder foretagne tarifering, var de irske toldmyndigheder følgelig heller ikke forpligtet til at anerkende den af de britiske myndigheder ændrede tarifering som endelig og afgørende. Dette princip er understreget i dommen i Pesch-sagen, hvor Domstolen har anført de fremgangsmåder, som skal følges for at undgå urimelige forhold, som indbyrdes afvigende tariferinger ellers kunne forårsage.

Ifølge Anglo-Irish Meat fremgår det af denne praksis, at Domstolen har tilsluttet sig den opfattelse, som generaladvokat Capotorti har givet udtryk for i sag 5/78, hvorefter »importstaten [af hensyn

til, at ordningen vedrørende de monetære udligningsbeløb kan fungere korrekt] skal ... afstå fra en systematisk varekontrol og ... i hvert fald ikke [må] foretage nogen anden tarifering end oprindelsesstaten medmindre det objektivt kan påvises, at den først foretagne tarifering er fejlagtig«.

Sagsøgeren er af den opfattelse, at det, i den udstrækning ovennævnte erklæring er udtryk for et princip, som så vidt muligt skal sikre den ønskede ensartede tarifering, er nødvendigt at understrege, at den første tarifering, dvs. den af de irske toldmyndigheder foretagne tarifering, objektivt var den rigtige.

Sagsøgeren gør derfor gældende, at følgende principper fremgår af Domstolens praksis:

1) en medlemsstats ensidige afgørelse er ikke nødvendigvis bindende for en anden medlemsstat, som efterfølgende behandler den samme transaktion;

2) toldmyndighederne kan tage en tidligere tarifering op igen og ændre den, hvis den er klart fejlagtig;

3) en eksporterende medlemsstat er med henblik på artikel 2 a i forordning nr. 974/71 bundet af den af den indførende medlemsstat foretagne tarifering, indtil Nomenklaturudvalget og Kommissionen eller Domstolen har truffet afgørelse om den korrekte tarifering;

4) Kommissionen er — som den myndighed, hvem det i sidste instans påhviler at foretage udbetalinger af EF-midler — ikke nødvendigvis bundet af den af en national myndighed trufne afgørelse eller foretagne urigtige tarifering.

Den irske landbrugsminister er af den opfattelse, at hans synspunkter — hvorefter den af de britiske toldmyndigheder foretagne tarifering af adskilte forfjerdinger, hvis atlashvirvel er fjernet, var urigtig — imidlertid ikke berettigede ham til at tilsidesætte denne tarifering.

Ministeren anfører, at det følger af artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75, at den udførende medlemsstats betaling af det monetære udligningsbeløb, som skal ydes af den indførende medlemsstat, er betinget af, at der føres bevis for afslutningen af toldbehandlingen ved indførsel og opkrævningen af told og afgifter med tilsvarende virkning, som skal betales i den indførende medlemsstat. Tolden og afgifterne kan imidlertid kun opgøres og opkræves på grundlag af en afgørelse fra den indførende medlemsstat vedrørende varernes tarifering. Desuden fremgår det udtrykkeligt af artikel 10 a, stk. 4, i forordning nr. 1380/75, at den indførende medlemsstats toldmyndigheder kan ændre den tarifering, der er anført i det forsendelsesdokument, som ledsager varerne ved toldangivelsen.

Ifølge landbrugsministeren bevirkede disse bestemmelser i fællesskab, at en indførende medlemsstat kunne træffe den endelige afgørelse om de indførte varers tarifering og således binde den myndighed i den udførende medlemsstat, som skulle udbetale de hermed forbundne monetære udligningsbeløb.

Situationen ændres ikke ved, at den irske landbrugsminister ved de samme varers udførsel fra Irland opkrævede monetære udligningsbeløb på grundlag af en anden

tarifering. De gældende forordninger har ikke udelukket den mulighed, at den udførende og den indførende medlemsstat foretager forskellige tariferinger, og de indeholder ingen bestemmelser til afgørelse af en sådan konflikt.

Da landbrugsministeren ved udbetalingen af de monetære udligningsbeløb handler på vegne af Den europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget, er han af den opfattelse, at han handlede rigtigt og hensigtsmæssigt ved at tage hensyn til udtalelsen fra Kommissionen, som i en skrivelse af 31. oktober 1979 over for ham havde bekræftet, at de eneste monetære udligningsbeløb, som ifølge fællesskabsforordningerne retmæssigt fandt anvendelse i nærværende sag på de til Det forenede Kongerige indførte varer, var de af dette lands toldmyndigheder fastsatte udligningsbeløb.

Ministeren anerkender, at omstændighederne i nærværende sag, hvor toldmyndighederne i den udførende og den indførende medlemsstat er uenige om tariferingen af de samme varer, er klart ugunstige for den fælles toldtarifs rette funktion og Fællesskabets interventionsmekanismer. Ifølge ministeren har Domstolens praksis imidlertid accepteret princippet, hvorefter den udførende stats tarifering ikke nødvendigvis er bindende for den indførende stats tarifering af samme varer.

Under disse omstændigheder og med henblik på bestemmelserne i de gældende forordninger fandt landbrugsministeren, at han ikke var bundet af den af de irske myndigheder foretagne tarifering, men derimod af de britiske myndigheders tarifering. Ministeren anså sig ikke for kompetent til at undersøge spørgsmålet om rigtigheden af denne tarifering; dette spørgsmål hører efter hans opfattelse under domstolenes kompetence. Ifølge ministerens opfattelse var og er De europæiske Fællesskabers Domstol kompetent til at træffe en sådan afgørelse, idet det drejer sig om fortolkningen af en bestemmelse i den fælles toldtarif.

Det forenede Kongerige finder, at det følger af Domstolens praksis, at den udførende medlemsstat, som anvender muligheden i artikel 2 a i forordning nr. 974/71, er bundet at den indførende medlemsstats tarifering.

Det forenede Kongerige gør gældende, at dets tariferingsafgørelse under alle omstændigheder måtte anses for gyldig indtil ikrafttrædelsen af Kommissionens forordning (EØF) nr. 936/79 af 2. juni 1979.

Selv om forordningen vedrørende tariferingen blev udstedt for at gennemføre den af flertallet i Nomenklaturudvalget for den fælles toldtarif trufne afgørelse, hvorefter den omtvistede vare var en »ikke udbenet« udskæring, var det ifølge Det forenede Kongeriges opfattelse aldrig meningen, at dette skulle medføre økonomiske fordele, hvilket er bevist derved, at forordning nr. 834/79 allerede med virkning fra 30. april 1979 havde nedsat de monetære udligningsbeløb for »ikke udbenet« kød til samme niveau, som det for »forfjerdinger« fastsatte.

Hvis Domstolen besvarer det første spørgsmål bekræftende, er Det forende Kongerige af den opfattelse, at forordningen ikke kan antages at have tilbagevirkende kraft for det omhandlede tidsrum, idet det ville indebære godkendelse af en uhjemlet udbetaling af fællesskabsmidler.

Selv om fællesskabsretten ikke udelukker, at fællesskabsbestemmelser kan have tilbagevirkende kraft, gælder der ifølge

Det forenede Kongerige den almindelige grundsætning, at der ikke kan være tale om tilbagevirkende kraft, medmindre der foreligger særlige omstændigheder. Der foreligger imidlertid ikke i nærværende sag særlige omstændigheder, som kan berettige, at bestemmelserne anvendes med tilbagevirkende kraft; tværtimod trådte forordning (EØF) nr. 834/79, som ændrede de monetære udligningsbeløb, i kraft før forordning (EØF) nr. 936/79, som ændrede tariferingen, netop for at hindre forstyrrelser.

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber erklærer med hensyn til dette spørgsmål, at den holder fast ved sin tidligere opfattelse, som for nylig er blevet bekræftet af Domstolen. Kommissionen finder således, at en udførende medlemsstats myndigheder skal anvende den tarifering, som er foretaget af myndighederne i de indførende medlemsstater ved indførslen. Kommissionen går endog videre og anfører, at den udførende medlemsstat ifølge artikel 2 a i forordning nr. 974/71 kun forestår udbetalingen og som sådan er bundet af den indførende medlemsstats samlede skøn vedrørende de monetære udligningsbeløb, som skal udbetales ved indførslen.

Dette resultat påvirkes ikke af Kommissiones opfattelse, hvorefter den i nærværende sag af de britiske myndigheder foretagne tarifering er fejlagtig.

Hvis Domstolen besvarer det første spørgsmål som foreslået af Kommissionen, skal de britiske myndigheder ganske vist ændre deres tarifering som følge heraf, selv om de ikke som sådan er part i nærværende sag. De britiske myndigheder kan imidlertid ifølge Kommissionen frit beslutte, at der udelukkende skal ydes monetære udligningsbeløb på grundlag af den sats, som finder anvendelse på »forfjerdinger« uanset den formelle ændring af tariferingen. Denne beslutning kan meddeles de irske myndigheder, der må handle i overensstemmelse hermed, da de udelukkende forestår udbetalingen af de monetære udligningsbeløb på vegne af Det forenede Kongerige. Det er desuden tænkeligt, at de britiske myndigheder ikke er forpligtet til at ændre deres tarifering, hvis sagsøgeren har fortabt sine rettigheder i medfør af de britiske retsplejeregler. Det er under alle omstændigheder klart, at der ikke er noget i nærværende sag, som kræver, at den nationale ret skal pålægge de irske myndigheder at betale det monetære udligningsbeløb ved indførslen til Det forenede Kongerige efter en anden sats end den, som svarer til det af de britiske myndigheder foretagne skøn.

Kommissionen foreslår derfor, at det andet spørgsmål besvares således:

»Artikel 2 a i Rådets forordning nr. 974/71 sammenholdt med artikel 11 i Kommissionens forordning nr. 1380/75 skal fortolkes således, at den udførende medlemsstat ved fastsættelsen af det monetære udligningsbeløb, som finder anvendelse ved import til en anden medlemsstat, er bundet af sidstnævnte stats bedømmelse af de pågældende varer.«

Det tredje spørgsmål

Anglo-Irish Meat gør gældende, at der skal anvendes samme tarifering ved samme transaktion. Ordningen med de monetære udligningsbeløb skal lette den frie samhandel med landbrugsprodukter mellem medlemsstaterne i overensstemmelse med formålene med den fælles landbrugspolitik og undgå hindringer som følge af valutaudsving. Det ville

imidlertid være ulogisk at anerkende, at en situation, hvor ordningen selv udgør en hindring for samhandelen, kan antages at være i overensstemmelse med fællesskabsretten. Anvendelsen af to forskellige og uforenelige tariferinger af samme vare medfører nødvendigvis en fordrejning af samhandelen med landbrugsprodukter, som er omfattet af den fælles landbrugspolitik.

Den irske landbrugsminister anfører, at forordning nr. 1380/75 ikke udtrykkeligt omhandler situationen i det tredje spørgsmål, og at spørgsmålet om ret til tilbagebetaling følgelig må afgøres på grundlag af national ret.

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber gør gældende, at det tredje spørgsmål hviler på to indbyrdes uforenelige antagelser.

Hvis Domstolen fortolker den fælles toldtarif ligesom de britiske myndigheder, må de irske myndigheder følgelig ændre deres tarifering, i det omfang det er i overensstemmelse med de nationale bestemmelser, og følgelig tilbagebetale en del af de monetære udligningsbeløb, som er opkrævet for de udførte varer. Dette kan ske, idet forordning nr. 936/79 vedrørende tarifering ikke har tilbagevirkende gyldighed.

Hvis Domstolen derimod i overensstemmelse med Kommissionens opfattelse fortolker den fælles toldtarif ligesom de irske myndigheder, men samtidig udtaler, at de irske myndigheder alligevel er bundet af den af de britiske myndigheder foretagne tarifering, finder Kommissionen, at det fører til en fuldkommen uholdbar situation, som ikke er forenelig med fællesskabsretten, i det tilfælde hvor de irske myndigheder er forpligtet til at ændre en »rigtig« tarifering til en urigtig tarifering udelukkende for at afhjælpe de for sagsøgeren uheldige virkninger af den britiske afgørelse om ikke at yde monetære udligningsbeløb efter den højeste sats. Dette resultat kan i første omgang virke stødende, men det er den logiske følge af medlemsstaternes beføjelser med hensyn til ydelse og opkrævning af monetære udligningsbeløb, og resultatet kunne have været det samme, hvis Irland og Det forenede Kongerige ikke havde anvendt muligheden i artikel 2 a i forordning nr. 974/71.

Kommissionen foreslår derfor, at det tredje spørgsmål besvares således:

»De omhandlede bestemmelser i forordning nr. 974/71 [artikel 2 a] og nr. 1380/75 [artikel 11] skal ikke fortolkes således, at de forpligter en udførende medlemsstat til at tilbagebetale de monetære udligningsbeløb, som blev opkrævet ved udførslen på grundlag af en rigtig tarifering, selv om medlemsstaten har været forpligtet til at begrænse betalingen af de monetære udligningsbeløb, som gælder ved indførslen til en anden stat, for at handle i overensstemmelse med sidstnævnte stats skøn.«

III — Mundtlig forhandling

Anglo-Irish Meat ved J. D. Cooke, Senior Counsel, landbrugsministeren, ved H. J. O'Flaherty, Senior Counsel, og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber ved R. Wainwright, den juridiske tjeneste, som befuldmægtiget, har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 21. maj 1981.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 2. juli 1981.

Præmisser

1 Ved kendelse af 31. juli 1980, indgået til Domstolen den 6. oktober 1980, har Irlands High Court i medfør af EØF-traktatens artikel 177 forelagt en række præjudicielle spørgsmål vedrørende fortolkningen af visse bestemmelser i den fælles toldtarif (herefter benævnt FTT) og Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975 (EFT L 139, s. 37) om gennemførelsesbestemmelser vedrørende de monetære udligningsbeløb, som blev indført ved Rådets forordning nr. 974/71 af 12. maj 1971 (EFT 1971 I, s. 231), for at afgøre et spørgsmål om tarifering og om visse gennemførelsesbestemmelser til ordningen med monetære udligningsbeløb.

2 Artikel 2 a i Rådets forordning nr. 974/71 som ændret ved Rådets forordning nr. 1112/73 af 30. april 1973 (EFT L 114, s. 4) bestemmer:

»Når varer, der er udført fra en medlemsstat, er blevet indført i en medlemsstat, hvem det påhviler at yde et udligningsbeløb ved indførsel, kan den eksporterende medlemsstat, efter aftaler med den importerende medlemsstat, betale de udligningsbeløb, der skal ydes af den indførende medlemsstat. I så fald ydes der intet udligningsbeløb af den indførende medlemsstat for varer med oprindelse i den pågældende medlemsstat . . .«

3 Der er fastsat gennemførelsesbestemmelser hertil i Kommissionens forordning nr. 1380/75, specielt i artikel 10 a, som blev indføjet ved Kommissionens forordning nr. 1556/77 af 11. juli 1977 (EFT L 173, s. 10), og i artikel 11. Artikel 11, stk. 2, bestemte i det omhandlede tidsrum bl.a.:

»Den udførende medlemsstats betaling af det monetære udligningsbeløb, som skulle ydes af den indførende medlemsstat er betinget af, at der føres bevis for afslutningen af toldbehandlingen ved indførsel og opkrævningen af told og afgifter med tilsvarende virkning, som skal betales i den indførende medlemsstat.

Dette bevis tilvejebringes ved fremlæggelse af det kontroleksemplar, som er omtalt i artikel 1 i forordning (EØF) nr. 2315/69. . . .«

4 Det fremgår af sagens akter, at sagsøgeren i hovedsagen i tidsrummet 20. marts 1978 — 28. april 1979 udførte oksekød fra Irland til Det forenede Kongerige. I dette tidsrum blev der opkrævet monetære udligningsbeløb ved udførsel fra Irland og ydet monetære udligningsbeløb, men efter en højere sats, ved indførsel til Det forenede Kongerige af den pågældende vare. I dette tidsrum fandt opkrævning og ydelse af de monetære udligningsbeløb mellem Det forenede Kongerige og Irland sted i henhold til ordningen i artikel 2 a i forordning nr. 974/71; i overensstemmelse med denne ordning foretog myndighederne i den udførende medlemsstat, nemlig Irland, efter aftale med Det forenede Kongerige den direkte udbetaling af de monetære udligningsbeløb, der skulle ydes ved indførslen til Det forenede Kongerige.

5 De varer, som sagsøgeren i hovedsagen eksporterede til Det forenede Kongerige, bestod af kølede, adskilte okseforfjerdinger, hvis atlashvirvel var fjernet. De irske myndigheder tariferede varen under underposition 4 aa) i pos. 02.01 A II a) i FTT, som »ikke udbenet« kød, og opkrævede de for denne eksport fastsatte monetære udligningsbeløb.

6 De britiske myndigheder foretog en anden tarifering og henførte ved indførslen til Det forenede Kongerige den pågældende vare under underposition 2 bb) i samme position som forfjerdinger, sammenhængende eller adskilte, »andre varer« end de i underposition 2 aa) nævnte. Der skulle på det pågældende tidspunkt ydes lavere monetære udligningsbeløb ved indførsel af forfjerdinger »andre varer« under underposition 2 bb) end for »ikke udbenet« oksekød.

7 Under hensyn til den af de britiske toldmyndigheder foretagne tarifering af varen udbetalte det irske interventionsorgan, som administrerede ordningen med monetære udligningsbeløb, ved indførslen til Det forenede Kongerige det monetære udligningsbeløb til sagsøgeren, som svarede til denne tarifering og ikke den af de irske toldmyndigheder fastsatte tarifering ved udførslen.

8 Kommissionen havde i mellemtiden efter anmodning fra Det forenede Kongerige undersøgt spørgsmålet om varens tarifering. Kommissionen fastsatte ved forordning nr. 745/79 af 11. april 1979 (EFT L 95, s. 1) en ny metode til beregning af de monetære udligningsbeløb, hvorefter der skulle

anvendes det samme monetære udligningsbeløb for de to omhandlede underpositioner. Kommissionen afgjorde senere ved forordning nr. 936/79 af 11. maj 1979 (EFT L 117, s. 9) spørgsmålet om varernes tarifering, hvorefter de skulle tariferes under pos. 02.01 A II a 4 aa).

9 Sagsøgeren i hovedsagen har anfægtet de nationale irske myndigheders beslutning om at udbetale selskabet monetære udligningsbeløb ved indførslen til Det forenede Kongerige svarende til pos. 02.01 A II a 2 bb), som de britiske myndigheder har lagt til grund. Sagsøgeren har bl.a. anført, at den udførende medlemsstat med henblik på artikel 2 a i Rådets forordning nr. 974/71 kun er bundet af den indførende medlemsstats tarifering, indtil Kommissionen officielt afgør spørgsmålet, eller Domstolen træffer en afgørelse om den pågældende vares tarifering. Ifølge sagsøgeren er dette sket i nærværende sag, hvorfor spørgsmålet om den omtvistede tarifering må afgøres i lyset af Kommissionens forordning nr. 936/79 og i overensstemmelse med Domstolens dom i nærværende sag.

10 Sagsøgte i hovedsagen har heroverfor anført, at beslutningen om at udbetale monetære udligningsbeløb svarende til den af de britiske myndigheder fastsatte tarifering fuldt ud er i overensstemmelse med bestemmelserne i Kommissionens forordning nr. 1380/75, specielt artiklerne 10 a og 11.

11 High Court, for hvem sagen verserer, har for at kunne tage stilling til denne indsigelse forelagt Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»1. Skal bestemmelserne i De europæiske Fællesskabers fælles toldtarif (som indeholdt i Rådets forordning (EØF) nr. 950/68 med senere ændringer), for så vidt angår perioden mellem den 20. marts 1978 og den 20. april 1979 [1], fortolkes således, at en kølet adskilt okseforfjerding, hvorfra atlashvirvlen er fjernet, skal tariferes under pos. 02.02 A II a) 4 aa) og behandles i overensstemmelse hermed ved beregningen af de monetære udligningsbeløb, som opkræves ved eksport eller ydes ved import i samhandelen mellem medlemsstaterne?

1 — Det fremgår af sagens akter, at den anden dato i virkeligheden er den 28. april 1979.

2. Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende: Skal artikel 10 a og artikel 11, stk. 2, i forordning nr. 1380/75 fortolkes således, at bestemmelserne forpligter sagsøgte til at yde sagsøgeren monetære udligningsbeløb efter den sats, som gælder for varer under den nævnte position, og ikke efter den sats, som ifølge en meddelelse i henhold til artikel 10 a, stk. 4, er blevet anvendt ved varernes frigivelse til forbrug efter indførsel til den medlemsstat, hvor bestemmelsesstedet er beliggende?

3. Såfremt et af de foregående spørgsmål besvares benægtende: Skal de nævnte bestemmelser i forordning nr. 1380/75 fortolkes således, at de forpligter sagsøgte til at tilbagebetale sagsøgeren de overskydende monetære udligningsbeløb, som er opkrævet ved eksport af de nævnte varer fra Irland under anvendelse af pos. 02.01 A II a) 4 aa)?«

Det første spørgsmål

12 I det første spørgsmål rejser den nationale ret først problemet om de omtvistede varers tarifering på grundlag af de på det pågældende tidspunkt gældende bestemmelser i FTT, jf. Rådets forordninger nr. 2500/77 af 7. november 1977 (EFT L 289) og nr. 2800/78 af 27. november 1978 (EFT L 335).

13 Det fremgår af forelæggelseskendelsen, at den vare, hvis tarifering er anfægtet, består af kølede, adskilte okseforfjerdinger, hvis atlashvirvel er fjernet. Atlashvirvlen er en lille knogle i dyrets hals, som vejer ca. 500 g.

14 Ifølge de på det pågældende tidspunkt gældende bestemmelser i FTT henhører »kød af hornkvæg, kølet, forfjerdinger, sammenhængende eller adskilte« under pos. 02.01 A II a 2, hvor der i litra aa) og litra bb) skelnes mellem forfjerdinger, som opfylder bestemte karakteristika med hensyn til vægt, forbening og farven af visse væsentlige bestanddele, og »andre varer«.

15 Da beskrivelsen af varerne i denne position ikke indeholder nærmere retningslinjer med hensyn til tariferingen af adskilte forfjerdinger, som ikke

indeholder samtlige knogler i denne del af kroppen, er det for at fastlægge anvendelsesområde nødvendigt at tage hensyn til fortolkningskriterierne i FTT.

16 Det fremgår af de »supplerende bestemmelser« til kapitel 2 i FTT, specielt bestemmelsen under punkt 1, litra e), at som »forfjerdinger, adskilte« bl.a. i henhold til den omhandlede position betragtes den forreste del af den halve krop »med samtlige knogler, bov og hals, med mindst 4 og højst 10 ribben . . . med eller uden slag«.

17 Udtrykket »med samtlige knogler« i bestemmelsen kan ikke fortolkes således, at det udelukkende omfatter ribbenene og ikke knoglerne i halsen. Den omstændighed, at selve bestemmelsen udtrykkeligt fastsætter det mindste og det højeste antal ribben i den pågældende del af kroppen, indebærer således, at udtrykket ikke omfatter ribbenene, men de andre knogler, herunder knoglerne i halsen.

18 Med henblik på denne definition af varerne under pos. 02.01 A II a 2 bb) er det således udelukket, at adskilte forfjerdinger — som i nærværende sag — hvorfra der er fjernet selv en lille knogle i halsen, kan tariferes under denne position.

19 Det fremgår af de »almindelige tariferingsbestemmelser vedrørende nomenklaturen i den fælles toldtarif«, specielt bestemmelserne i punkt 3, litra c), at kun pos. 02.01 A II a 4, som omfatter »andre varer« end hele og halve kroppe samt for- og bagfjerdinger, kan komme i betragtning med henblik på varernes tarifering. Under hensyn til, at litra aa) og litra bb) i denne position omfatter henholdsvis »ikke udbenet« og »udbenet« kød, og varerne kun er delvis udbenede, idet der kun er fjernet en lille knogle i halsen, er den i nærværende sag mest hensigtsmæssige tarifering af varerne i henhold til FTT derfor som »ikke udbenet« kød i henhold til litra aa), i pos. 02.01 A II a 4.

20 Den nationale ret spørger dernæst, såfremt de pågældende varer skal tariferes således, om satsen for udligningsbeløbene for varerne da skulle fastsættes i henhold til denne tarifering.

21 Som Domstolen har fastslået i tidligere afgørelser (dom af 4. juli 1978, Milchfutter, 5/78, Sml. 1978, s. 1597; dom af 28. marts 1979, Biegi, 158/78, Sml. 1979, s. 1103), vil det i mangel af udtrykkelige modstående bestemmelser være uhensigtsmæsigt, at den fælles toldtarifs positioner anvendes forskelligt, alt efter om det samme produkt tariferes med henblik på opkrævning af told, til brug for anvendelsen af de fælles markedsordninger eller til brug for ordningen med monetære udligningsbeløb.

22 Det første spørgsmål må derfor besvarer med, bestemmelserne i den fælles toldtarif, således som denne var affattet i perioden 20. marts 1978 — 28. april 1979, skal fortolkes således, at en kølet, adskilt okseforfjerding, hvorfra atlashvirvlen er fjernet, skal tariferes under pos. 02.01 A II a 4 aa) og skal behandles i overensstemmelse hermed ved beregningen af monetære udligningsbeløb.

Det andet spørgsmål

23 Den nationale rets andet spørgsmål er i det væsentlige, om den udførende medlemsstat — når den erhvervsdrivende har opfyldt udførselsformaliteterne i henhold til artikel 10 a i Kommissionens forordning nr. 1380/75, og der er ført bevis for afslutningen af toldbehandlingen ved indførsel, som fastsat i forordningens artikel 11, stk. 2 — er bundet med hensyn til betalingen af udligningsbeløb ved indførslen af den indførende medlemsstats tarifering, som eventuelt er en anden end eksportstatens, og som sidstnævnte stat har fået medelelse om i overensstemmelse med forordningens artikel 10 a, stk. 4.

24 Sagøgeren i hovedsagen har bl.a. gjort gældende, at selv om den udførende medlemsstat i henhold til ordningen i artikel 2 a i Rådets forordning nr. 974/71 som ændret ved Rådets forordning nr. 1112/73 ganske vist ikke kan sætte sin egen tarifering i stedet for den indførende medlemsstats, er den udførende medlemsstat ikke desto mindre ikke forpligtet til at anvende den indførende medlemsstats tarifering, når denne tarifering — i lyset af en

kommissionsforordning vedrørende tarifering eller en afgørelse fra Domstolen vedrørende tarifering af de omtvistede varer — viser sig at være i strid med FTT. Ifølge sagsøgeren i hovedsagen er dette tilfældet i nærværende sag i betragtning af både Kommissionens forordning nr. 936/79, hvorefter de omtvistede varer skulle tariferes i pos. 02.01 A II a) 4 aa), og dommen fra Domstolen, som har fået forelagt nærværende sag om tarifering af de pågældende varer, hvis den bekræfter den udførende medlemsstats tarifering.

25 Uanset om en forordning fra Kommissionen, som fastsætter de nærmere betingelser for tarifering i en bestemt position eller underposition, er retsstiftende og derfor ikke kan have tilbagevirkende gyldighed (dom af 28. marts 1979, Biegi), bemærkes det, at den ovenfor anførte opfattelse skyldes en fejlagtig fortolkning af artikel 2 a i Rådets forordning nr. 974/71.

26 Disse regler er, som Domstolen for nylig har fastslået det i dom af 18. september 1980 (Pesch, sag 795/79, Sml. s. 2705), i overensstemmelse med de for anvendelsen af den fælles toldtarif gældende almindelige principper og principperne til regulering af de monetære udligningsbeløbs funktion. Det er således fastslået, dels at fastsættelsen af de monetære udligningsbeløb, der gælder ved indførsel eller udførsel, er knyttet til den tarifering, som er fastsat for de importerede eller eksporterede produkter, dels at anvendelsen af den fælles toldtarif ved den enkelte import eller eksport henhører under henholdsvis den importerende og den eksporterende stat.

27 Domstolen fastslog i samme dom, at Kommissionens forordning nr. 1380/75 som ændret ved Kommissionens forordning nr. 1556/77 af 11. juli 1977 støtter denne fortolkning. Det bestemmes således i forordningens artikel 11, stk. 2, at når en udførende medlemsstat gør brug af den ret, der er hjemlet i artikel 2 a i forordning nr. 974/71, er medlemsstatens betaling af det monetære udligningsbeløb ved indførslen, som skulle ydes af den indførende medlemsstat, bl.a. betinget af, »at der føres bevis for afslutningen af toldbehandlingen«. Da toldbehandlingen ved indførsel nødvendigvis omfatter tarifering af den pågældende vare i overensstemmelse med den tarifering, som er blevet fastsat af de nationale myndigheder i den indførende medlemsstat, følger heraf, at under den pågældende ordning binder den toldtarifering,

som er blevet fastsat af den indførende medlemsstat, den udførende medlemsstat med hensyn til udbetaling af monetære udligningsbeløb ved indførsel.

28 Desuden fremgår det forudsætningsvist af artikel 10 a i forordning nr. 1380/75 — som i stk. 4 vedrørende fællesskabsforsendelser bestemmer, at myndighederne i den medlemsstat, hvor varen er overgået til forbrug efter afslutningen af toldbehandlingen, skal underrette afgangsmedlemsstaten om en eventuel anden tarifering ved indførslen — at tariferingen af den indførte vare hører under den indførende medlemsstats kompetence, og at en eventuel forskel i tariferingen mellem den indførende medlemsstat og oprindelsesstaten udelukkende indebærer, at sidstnævnte stat skal underrettes herom.

29 Selv om det i henhold til princippet i traktatens artikel 5 og under hensyn til kravet om, at fællesskabsbestemmelserne anvendes ens inden for det fælles marked, gælder, at en medlemsstat, som anvender en tarifering, der i lyset af en dom fra Domstolen om fortolkningen af FTT viser sig at være i strid med tariffen, skal foretage det ifølge dommen nødvendige for at anvende en korrekt tarifering, står det ikke desto mindre fast, at en sådan dom ikke inden for rammerne af ordningen i artikel 2 a i Rådets forordning nr. 974/71 giver den udførende medlemsstat ret til at sætte sin egen tarifering i stedet for den indførende medlemsstats tarifering af varerne, når de ankommer til sidstnævnte stats toldområde.

30 Ordningen i artikel 2 a i forordning nr. 974/71 kan utvivlsomt i visse tilfælde skabe vanskeligheder for de erhvervsdrivende, når den udførende medlemsstats tarifering er en anden end den af den indførende medlemsstat foretagne, men disse vanskeligheder skyldes ikke i sig selv ordningens gennemførelsesbestemmelser, idet de ligeledes kan opstå uden for ordningen, da de er uadskilleligt forbundet med det nuværende udviklingstrin i fællesskabsbestemmelserne om tarifering.

31 Yderligere fremgår det — når henses til den af toldmyndighederne i den indførende medlemsstat foretagne tariferingspåtegning af T 5-kontroleksem-

plaret — ikke af nærværende sag, at sagsøgeren har benyttet muligheden i denne medlemsstats nationale ret til over for statens kompetente myndigheder af anfægte den omtvistede tariferings overensstemmelse med FTT og følgelig satsen for det monetære udligningsbeløb ved indførslen, som følger af denne tarifering.

32 Det andet spørgsmål må derfor besvares med, at bestemmelserne i Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975 skal fortolkes således, at den udførende medlemsstat, som i medfør af den ordning, der er fastsat i artikel 2 a i Rådets forordning nr. 974/71 som ændret ved Rådets forordning nr. 1112/73, efter aftale med den indførende medlemsstat betaler de udligningsbeløb, der skal ydes af sidstnævnte medlemsstat, er bundet af den af denne stat foretagne tarifering og kun kan udbetale de monetære udligningsbeløb, der skal ydes af den indførende medlemsstat, med den sats, som svarer til denne stats tarifering.

Det tredje spørgsmål

33 Den nationale rets tredje spørgsmål er, om den udførende medlemsstat i et tilfælde som det foreliggende — hvor den vare, som er udført fra en medlemsstat og indført til en anden medlemsstat, ikke er blevet tariferet ens, og tariferingen ved udførslen er i overensstemmelse med FTT — inden for rammerne af artikel 2 a i Rådets forordning nr. 974/71 kan tilbagebetale de erhvervsdrivende forskellen mellem det monetære udligningsbeløb, som er opkrævet ved udførslen og det lavere udligningsbeløb, som den udførende stat ville have opkrævet på grundlag af den af den indførende medlemsstat foretagne tarifering.

34 Det følger af ovenstående betragtninger vedrørende det andet spørgsmål, at tilbagebetalingen af overskydende monetære udligningsbeløb, som ikke har retlig hjemmel i den udførende medlemsstats tarifering, er i strid med fællesskabsbestemmelserne vedrørende FTT og bestemmelserne om regulering af de monetære udligningsbeløbs funktion.

35 Det tredje spørgsmål må derfor besvares med, at bestemmelserne i Rådets forordning nr. 974/71, navnlig forordningens artikel 2 a, samt bestemmelserne i Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975, skal fortolkes således, at den udførende medlemsstat ikke er beføjet til at udbetale erhvervsvirksomheder forskellen mellem det monetære udligningsbeløb ved udførslen, der svarer til den pågældende medlemsstats tarifering, og det mindre monetære udligningsbeløb ved udførsel, der svarer til den tarifering ved indførsel, der anvendes af den indførende medlemsstat.

Sagens omkostninger

De udgifter, der er afholdt af Det forenede Kongerige og Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale domstol, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN (første afdeling)

vedrørende de spørgsmål, som Irland's High Court har forelagt den ved kendelse af 31. juli 1980, for ret:

1. **Bestemmelserne i den fælles toldtarif, således som denne var affattet i perioden 20. marts 1978 — 28. april 1979, skal fortolkes således, at en kølet, adskilt okseforfjerding, hvorfra atlashvirvlen er fjernet, skal tariferes under pos. 02.01 II a) 4 aa) og skal behandles i overensstemmelse hermed ved beregningen af monetære udligningsbeløb.**

2. **Bestemmelserne i Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975 skal fortolkes således, at den udførende medlemsstat, som i medfør af den ordning, der er fastsat i artikel 2 a i Rådets forordning nr. 974/71 som ændret ved Rådets forordning nr. 1112/73, efter aftale med den indførende medlemsstat betaler de udligningsbeløb,**

der skal ydes af sidstnævnte medlemsstat, er bundet af den af denne stat foretagne tarifering og kun kan udbetale de monetære udligningsbeløb, der skal ydes af den indførende medlemsstat, med den sats, som svarer til denne stats tarifering.

3. **Bestemmelserne i Rådets forordning nr. 974/71, navnlig forordningens artikel 2 a, samt bestemmelserne i Kommissionens forordning nr. 1380/75 af 29. maj 1975, skal fortolkes således, at den udførende medlemsstat ikke er beføjet til at udbetale erhvervsvirksomheder forskellen mellem det monetære udligningsbeløb ved udførsel, der svarer til den pågældende medlemsstats tarifering, og det mindre monetære udligningsbeløb ved udførsel, der svarer til den tarifering ved indførsel, der anvendes af den indførende medlemsstat.**

Koopmans O'Keeffe Bosco

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 1. oktober 1981.

For justitssekretæren

J. A. Pompe
Assisterende justitssekretær

T. Koopmans
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT SIR GORDON SLYNN FREMSAT DEN 2. JULI 1981 [1]

Høje Domstol.

Den foreliggende sag vedrører en forelæggelseskendelse afsagt af præsidenten for Irlands High Court den 31. juli 1981 i en retssag, hvorunder Anglo Irish Meat Company Limited har sagsøgt det irske landbrugsministerium for

1 — Oversat fra engelsk.